

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce

Bc. V. F., r. č. x
trvale bytem X
bytem v ČR X

proti

žalovanému

Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy
se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal po soudu určení, že zásah žalovaného, resp. Pohotovostní motorizované jednotky Policie ČR (dále též „policejní hlídka“ či „policisté“), vůči žalobci dne 25. 8. 2024 v čase od 17:07 hodin na ulici Jeremiášova, Praha 13, byl nezákonný. V podání ze dne 7. 11. 2024 žalobce vyspecifikoval žalobní petit následovně:

- I. Určuje se, že zásah žalovaného provedený dne 25. 8. 2024 v 17:07 hodin v Praze 13 na ulici Jeremiášova vůči žalobci, kdy byl žalobce donucován předložit cestovní doklad, a v průběhu ztotožnění, byl nezákonný a diskriminační.
- II. Určuje se, že zásah žalovaného provedený dne 25. 8. 2024 v 17:07 hodin v Praze 13 na ulici Jeremiášova vůči žalobci, spočívající ve výzvě a pohrůžce předvést na služebnu podle § 114 a § 11 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, byl nezákonný.
- III. Určuje se, že žalovaný jednal nepřiměřeně tím, že na žádost žalobce ukázat datum platnosti technické kontroly vozidla žalobce, se to rozhodl úmyslně neudělat.
- IV. Určuje se, že žalovaný nesplnil své povinnosti v souladu s § 109 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, tím, že nevystavil Potvrzení o provedeném úkonu jako listinu pravou.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného, repliky

2. **Žalobce** v podané žalobě nejprve popsal zásahový děj tak, že dne 25. 8. 2024 byl zastaven policejní hlídkou při silniční kontrole. Nesouhlasil již s tím, že prvním dokladem, který po něm policisté požadovali, byl doklad totožnosti. Žalobce je proto upozornil, že podle zákona o silničním provozu je povinen předložit pouze řidičský průkaz, technický průkaz a doklad o pojištění odpovědnosti, tyto doklady jim byly žalobcem předloženy. Policisté ovšem trvali na tom, že musí předložit doklad totožnosti, a hledali důvod pro jeho ztotožnění. Uvedli, že žalobce je cizincem, a proto musí předložit doklad totožnosti. Skutečnost, že žalobce je cizincem údajně určili z jeho řidičského průkazu. Žalobce jim nakonec předložil cestovní doklad, a poté i povolení k pobytu.
3. Na shora popsaný skutkový děj žalobce navázal v žalobním bodě 1, kde namítal, že policisté mají při provedení výzvy k předložení dokladů podle § 124 odst. 12 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“) vyžadovat doklady stanovené § 6 odst. 7 téhož zákona, a nikoliv ihned požadovat doklad totožnosti, kterým se řidič může prokázat namísto předložení dokladů k řízení vozidla. Odkázal na § 6 odst. 8 téhož zákona, dle kterého platí: „*může namísto jeho předložení prokázat svou totožnost*“. Policisté tak měli nejprve požadovat doklady k řízení a provozu vozidla, a teprve následně, pokud těmito doklady řidič nedisponuje, požadovat doklad totožnosti. Žalobce byl přesvědčen, že

Shodu s prvopisem provedla S. K.

policisté shora popsaným jednáním porušili jeho právo na informační sebeurčení dle čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod.

4. Taktéž namítal, že v případě, pokud policisté požadovali předložení občanského průkazu nebo cestovního dokladu, měli mu sdělit důvod natolik konkrétně, aby bylo možno dovodit existenci zákonných důvodů podle § 63 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky ve znění rozhodném (dále jen „zákon o policii“); [viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 1. 2014, č. j. 11 A 69/2013–81]. Dle žalobce policisté neprováděli dohled nad bezpečností a plynulostí provozu, ale pouze se jej snažili ztotožnit, což nespadlo do jejich pravomoci. V tomto směru odkázal na nálezy Ústavního soudu pod sp. zn. II. ÚS 1022/21 ze dne 11. 10. 2021, v němž Ústavní soud zakázal plošné ztotožňování. Zopakoval, že policisté shora popsaným jednáním zneužili svého postavení a zkrátili jeho práva (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 6 As 276/2014–61).
5. Dále žalobce uvedl, že policisté ve svých úředních záznamech odkázali na povinnost cizince podle § 103 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném (dále též „zákon o pobytu cizinců“), předložit cestovní doklad. Dle žalobce však oprávnění požadovat cestovní doklad náleží jen cizinecké policii, tudíž policisté opět neměli legitimaci k tomuto úkonu v rámci silniční kontroly, jednali tedy *ultra vires*. Navíc v tomto jednání policistů spatřoval i diskriminační jednání, neboť zneužili pravomoci k neoprávněnému zásahu do práva žalobce, čímž porušili čl. 2 odst. 3 Ústavy. Pokud totiž již policista ztotožnil žalobce, pak další držení jeho dokladů bez dalšího využití bylo neopodstatněné a v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv a svobod (viz nálezy Ústavního soudu pod sp. zn. II. ÚS 1022/21). Žalobce poukázal na to, že policista v úředním záznamu uvedl, že: „*lupou kontroloval pravost dokladů na základě kontrolních prvků (mikrotisk, CLI prvek, hologram atd.)*“, a jako důvod uvedl: „*že jsem (policista) v poslední době zaznamenal [...] padělané doklady občanů Ukrajiny*“. Z čehož dovodil, že policista tímto úkonem na základě jeho předsudků šikanoval žalobce, protože je Ukrajincem, neboť se snažil dohledat důvody, jimiž by dále obtěžoval život žalobce (v rozporu s principem *presumpce nevinny*). Dokonce žalobce nepoučil, že má obavy, že doklad je padělaný. Žalobce též odkázal na pokyn ředitele ředitelství služby dopravní policie č. 2/2021, čl. 18 a 19, ve kterých není uvedeno, že by policista měl kontrolovat doklady na padělání v průběhu silniční kontroly, a vůbec ztotožňovat řidiče.
6. Ve druhém zásahovém bodě k nezákonnosti výzvy, spočívající v pronesení slov policisty vůči žalobci, aby si vytáhnul ruce z kapes, současně s pohružkou předvedení na služebnu žalobce uvedl, že na video záznamu ze zásahu je vidět, že policista nejprve prohlásil svoji výzvu bez použití slovního spojení „*jménem zákona*“. Poté, co žalobce vytáhnul ruce z kapes a zeptal se policistů na důvod této výzvy, policista řekl: „*já nevím co máte v těchto kapsách a prosím abyste to nedával do kapes*“, potom přidal: „*Jestliže tomu nerozumíte, tak Vás jménem zákona vyzývám, abyste [...] nesahal do kapes*“. Žalobce byl přesvědčen, že policista výzvy učinil v rozporu se závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 2. 2008, sp. zn. II. ÚS 2268/07, jednal svévolně bez minimálního respektu k základním právům a svobodám jednotlivce a učinil z žalobce pouhý objekt státní zvěle. Žalobce namítal, že výzvy uposlechl ještě předtím, než výzva policisty zazněla, a neodporoval ji. Ovšem žádný zákon ani vyhláška Ministerstva vnitra nebo Ministerstva dopravy nestanovuje tuto povinnost, pouze že se výzvy musí uposlechnout.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

7. Cíl výzvy, který policista uvedl v úředním záznamu: „*Táto výzva byla pro ochranu mé bezpečnosti ...*“ označil žalobce za lživý. Vysvětlil, že pokud se policista obával toho, že by v kapse mohl mít zbraň, jak uvedeno v úředním záznamu, pak měl tuto obavu vyloučit na základě jeho nabídky, aby mu do kapes sáhnul a zkontroloval je. Ovšem policista prohlásil, že: „*je mi to úplně jedno, já to kontrolovat nepotřebuju*“, což jen potvrzuje, že policista tuto obavu neměl a jen zneužíval pravomoc (šikanoval). Žalobce namítal, že výzva neměla nejen žádný zákonný podklad, ale nebyla ani přiměřená sledovanému cíli, neboť kdyby policista cítil nebezpečí od „*rukou v kapsách*“, žalobce by už dávno byl na služebně. Druhá výzva a následná pohružka předvedení na služebnu se slovy: „*Asi jste tomu očividně neporozuměl, takže opakovaně Vás jménem zákona vyzývám, abyste během silniční kontroly nesahal do kapes, nebo proti Vám bude použito donucovacích prostředků, můžete být zajištěn, protože se dopustíte přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby*“, rovněž nesledovala legitimní cíl a byla neproporcionální (viz nálezn Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 860/15). Naopak žalobce cítil obavu, že policista splní to, čím mu vyhrožoval, a slovní konflikt přeroste v konflikt násilný.
8. Ve třetím zásahovém bodě žalobce ke skutkovému stavu uvedl, že po dlouhém čekání byl vyzván k vysvětlení, zda vozidlo prošlo náležitou technickou kontrolou. Žalobce odpověděl kladně, a policista jej vyzval, aby to nějakým způsobem prokázal. Žalobce takovéto prokázání odmítl, neboť policista jako příslušník Policie České republiky má přístup k příslušné databázi a může si potřebné údaje zjistit sám. Až poté policista prohlásil, že technická kontrola vypršela a upozornil žalobce na přestupek. Žalobce policistu požádal o důkazní materiál ke svému tvrzení, ovšem policista mu jej nepředložil. Proto žalobce s přestupkem nesouhlasil a požádal o zaevidování přestupku a jeho zaslání správnímu orgánu. Žalobce namítal, že policista byl povinen mu prokázat, že technická kontrola vozidla vypršela. Žalobce nemohl věřit policistům, kteří ho v průběhu celé kontroly šikanovali. Nálepka (o provedení technické kontroly na vozidle), na kterou policista odkazoval, není specifickým požadavkem na průkaz technické způsobilosti vozidla a požadavek policisty prokázat technickou způsobilost vozidla je v rozporu s § 37 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění od 1. 3. 2023, v rozporu s presumpcí neviny a zásadou zákazu donucování k sebeobviňování (viz nálezn Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 1849/08).
9. Žalobce nesouhlasil se sděleným názorem policisty, že databáze, v níž provedl lustraci vozidla, je interním systémem Policie ČR a civilní osoba nemá právo do těchto systému nahlížet. Namítal, že takovýto postup je v rozporu s právem žalobce na přístup k jeho osobním údajům podle § 28 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, neboť údaje o vozidle, které je ve vlastnictví žalobce, lze považovat za osobní údaje žalobce. Pokud nelze žalobci ukazovat celý interní systém, což žalobce ani nežádal, měly by mu být zpřístupněny informace týkající se jeho vozidla, pokud o to požádá. Podle § 28 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, mohla být žádost žalobce zamítnuta pouze tehdy, pokud by vyhověním došlo k ohrožení průběhu řízení o přestupku nebo jiného jednání, které má znaky přestupku, což není případ nahlížení do systému ohledně technického stavu vozidla.
10. Žalobce dále namítal, že pokud policista věděl důvod pro zastavení jeho vozidla, měl jej žalobci sdělit. Ve svém úředním záznamu však policista uvedl, že k provedení silniční kontroly měl důvod, neboť se domníval, že řidič páchá protiprávní jednání. Místo toho, aby rovnou prohlásil přestupek, rozhodl se šikanovat žalobce „silniční kontrolou“, která

Shodu s prvopisem provedla S. K.

evidentně nebyla preventivní ani namátková (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 6. 2024, č. j. 52 A 70/2023–95, a usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1449/15). Pokud bylo tvrzení o propadlé technické kontrole pravdivé, pak žalobce dovodil, že policisté místo uvedení tohoto důvodu, šikanózním způsobem prováděli přestupkové jednání a zneužili svou pravomoc. Navíc pozdější projednání přestupku naznačuje tzv. „hledání viny“, což žalobce považuje opět za šikanu ze strany žalované.

11. Ve čtvrtém zásahovém bodě žalobce namítal, že policisté mu po ukončení silniční kontroly nevystavili řádné Potvrzení o provedeném úkonu ze dne 25. 8. 2024 (dále též „Potvrzení“ či „Potvrzení o provedeném úkonu“). Potvrzení, která mu byla policisty po ukončení silniční kontroly předána, vykazovala vady jako absenci podpisů policistů, neuvedení právního důvodu provedení úkonů ani konkrétních ustanovení zákona, dle nichž policisté postupovali. Poukázal na § 109 odst. 2 zákona o Policii, v němž je stanovena povinnost pro policisty bezodkladně vyhotovit potvrzení o provedeném úkonu. Obsahuje-li potvrzení nedostatky je třeba, aby je policisté nejprve napravili, nikoliv, aby ukončili jednání. Proto žalobce opakovaně po policistech žádal doplnění Potvrzení, jak o právní důvod provedení úkonu, tak konkrétních zákonných ustanovení, na jejichž základě byl nucen předložit doklad totožnosti. S vyjádřením žalovaného, že Potvrzení o provedeném úkonu nemusí obsahovat paragrafové znění předpisů, nesouhlasil. Vysvětlil, že paragrafové znění je základní součástí funkčnosti Policie ČR a pokud policista provádí úkony bez uvedení paragrafového znění, neumožňuje žalobci seznámit se ani s postupem policistů, ani se zákonností policejního zákroku. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, že policisté odjeli z místa zásahu, přestože je žádal o opravu vad Potvrzení. Následně pak musel žalobce 45 minut čekat a volat na linku 158, aby se spojil s policisty a zjednal nápravu. Takové zdržování žalobce považoval za projev špatného zacházení s občany, neodpovídající svěřené pravomoci žalované. Nesouhlasil s vysvětlením ve vyrozumění od Krajského ředitelství Policie ČR, v němž bylo uvedeno, že: *„Vzhledem k tomu, že se nejednalo o tísňovou výzvu, avšak spíše o šikanózní volání na hraně zneužívání linky tísňového volání 158, operátor přesto předal informaci dotčené blídce.“* Žalobce byl přesvědčen, že volání na tísňovou linku bylo jediným způsobem, jak napravit jednání policistů, neboť žalobce nemá telefonní kontakty na konkrétní policisty a volání na linku tísňového volání je přiměřeným prostředkem k dosažení legitimního cíle. Navíc žalobce volal v intervalech 15 minut, což odpovídá času, kdy se policisté měli na místo zásahu vrátit. Kvůli chybějícím aktuálním informacím neměl žalobce jinou možnost než opakovaně volat na tísňovou linku, neboť k rozhovoru s policisty došlo až po 45 minutách od jejich odjezdu. Následně vyhotovené Potvrzení bylo sepsáno s celkovým 4denním zpožděním. Připustil, že na zpoždění byl upozorněn s odůvodněním, že policisté měli omezení z důvodu podepisování elektronickým podpisem. Toto „konečné Potvrzení“ však žalobce obdržel později, což je v rozporu s § 109 odst. 2 zákona o policii.
12. **Žalovaný** ve vyjádření ze dne 16. 12. 2024 navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl. Žalovaný s odkazy na vyjádření zasahujících policistů, záznam o provedeném úkonu, jenž je součástí příslušného spisu, č.j. KRPA-270937/PŘ-000065-21, a na zjištění Odboru vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy a jeho závěrů učiněných na základě stížnosti žalobce, rovněž popsal skutkový děj, v němž spatřoval žalobce nezákonný zásah. K jednotlivým zásahovým bodům žalovaný uvedl, že oprávnění Policie ČR k silniční kontrole vyplývá zejména z obecně formulovaného § 2 zákona o policii, § 124 odst. 11, odst. 12 zákona o silničním provozu a § 10 zákona o policii. Zdůraznil, že od 1. 1. 2024 již není nutné mít u sebe při řízení motorového vozidla v ČR řidičský průkaz, stačí Shodu s prvopisem provedla S. K.

prokázat totožnost. Uvedená změna byla provedena zákonem č. 271/2023 Sb., kterým se mění zákon o silničním provozu (§ 6 odst. 7 a 8 zákona o silničním provozu). Dle žalovaného je zřejmé, že v daném případě policisté využili svého oprávnění podle uvedeného zákonného ustanovení, tedy, v případě, kdy řidič dle zákona nemá povinnost mít některý z dokladů pro řízení u sebe, vyzvali žalobce k prokázání totožnosti.

13. K námitce žalobce ohledně překročení pravomoci policistů při kontrole cestovního dokladu, žalovaný oponoval odkazem na § 103 zákona o pobytu cizinců, jenž stanoví obecné povinnosti cizince, které je cizinec povinen plnit bez ohledu na pobytovou kontrolu a záležitosti, spadající do kompetence cizinecké policie. Ustanovení § 103 zákona o pobytu cizinců jasně deklaruje povinnost předložit určité doklady cizincem; přičemž se jedná o obecné povinnosti cizince, které je oprávněna vymáhat Policie ČR obecně. K namítané diskriminaci žalovaný uvedl, že osobě, která se domnívá, že byla diskriminována, nestačí jenom tvrdit, že došlo k diskriminačnímu jednání, nýbrž musí i prokázat, že s ní nebylo zacházeno obvyklým způsobem. Dále pak musí tvrdit, že znevýhodňující zacházení bylo motivováno diskriminací, až pak dojde k přesunu důkazního břemene. Žalovaný odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 26.4.2006, sp. zn. Pl ÚS 37/04, v němž je uvedeno, že: „Osoba, která tvrdí, že je obětí diskriminace, musí nejdříve soudu předložit skutečnosti dostatečně odůvodňující závěr o existenci možné diskriminace, byť to ze slovního znění ustanovení § 133a odst. 2 o.s.ř. dostatečně jasně nevyplyvá“. Žalovaný popřel, že by jednání příslušníků vykazovalo znaky diskriminace dle § 2 zákona č. 198/2009 Sb., antidiskriminačního zákona. Zákon o pobytu cizinců jednoznačně stanoví povinnosti cizince; přičemž povinnosti uvedené v § 103 citovaného zákona se vztahují i na úkony, které nespádají toliko do pravomoci cizinecké policie. Aplikace tohoto zákona v případě žalobce se pak nemůže stát diskriminační, byť se dané úkony odehrály v rámci silniční kontroly. Žalovaný upozornil, že policisté učinili opakovaná zjištění o padělání dokladů občanů Ukrajiny, proto nelze jejich prověřování či opatrnost při dalších kontrolách považovat za diskriminaci žalobce, neboť nesouvisejí s konkrétní národností či občanstvím, nýbrž s tím, že policisté pracovali toliko se statisticky zjištěnými skutečnostmi.
14. Ke druhému zásahovému bodu žalovaný odkázal na zprávu Odboru vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále též „OVK“) k vyřízení stížnosti žalobce, kde bylo uvedeno: „K uváděnému údajnému zneužití pravomoci policisty, který podatele opakovaně vyzval, aby neměl podatel ruce v kapsách, a tím měl poukázat na svoji autoritu, bylo zjištěno, že tato výzva byla zcela legitimní a oprávněná s ohledem na bezpečnost na místě přítomných policistů.“ Pokud žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že touto výzvou policista: „omezoval právo žalobce mít ruce v zahřátém místě (z důvodu špatné cirkulace krve má žalobce ruce studené)“, pak s ohledem na to, že ve vypořádání stížnosti žalobce ze strany OVK je uvedena venkovní teplota, za které zákrok probíhal (nad 26 stupňů Celsia), lze jen obtížně uvěřit uvedenému argumentu žalobce. Žalovaný je ve shodě se závěry šetření OVK tohoto názoru, že vzhledem k okolnostem byla sporovaná výzva legitimní a žalobci nevznikla žádná bezdůvodná újma a případný zásah do práv a svobod žalobce nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem.
15. Ke třetímu zásahovému bodu žalovaný konstatoval, že lustrací v dostupných evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že poslední technická kontrola provedená na vozidle žalobce byla platná do 26. 7. 2024. Tudíž žalobce, v rozporu s § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., nesplnil povinnost řidiče, neboť dne 25. 8. 2024 nejméně v době od 17:05 hod. do 17:07

Shodu s prvopisem provedla S. K.

hod. užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem [§ 37 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinné do 30. 9. 2024 (dále též „zákon o podmínkách provozu“)]. Proto byl žalobce důvodně podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Lustrací v interním registru policisté zjistili, že poslední technická kontrola provedená na vozidle byla platná do 26. 7. 2024, přičemž prvotním důkazním prostředkem by měla vždy být vylepená řádná kontrolní známka na zadní registrační značce vozidla. V případě žalobce však tato známka na vozidle chyběla; přičemž povinností řidiče je si vozidlo před jízdou řádně zkontrolovat. Lustrační kanály Policie ČR jsou v tomto ohledu spíše druhotné, tj. potvrzující, popřípadě upozorňující, nikoliv rozhodné. Pokud žalobce v průběhu kontroly nesouhlasil s tím, že se dopustil přestupku, bylo třeba jej oznámit příslušnému správnímu orgánu, k čemuž bylo přistoupeno i v tomto případě.

16. Ke čtvrtému zásahovému bodu žalovaný potvrdil, že policista má po provedení úkonu povinnost vyhotovit jednak úřední záznam, a rovněž tak potvrzení o provedení úkonu. Uvedené je nutno zásadně splnit bez zbytečného odkladu, pokud v tom nebrání překážky; nicméně zákonem není stanovena povinnost okamžitého vyhotovení ani úředního záznamu, ani potvrzení o provedení úkonu na místě a v čase, zároveň není předepsána určená forma, v jaké by mělo potvrzení být zpracováno, a není ani přesně stanoven rozsah potvrzení o provedení úkonu. Zákon jako obligatorní obsah úředního záznamu stanoví, že musí obsahovat: „*uvedení času, důvodu, průběhu a okolností úkonu.*“ U potvrzení o provedení úkonu takový požadavek stanoven není. Je tedy zřejmé, že zákon neklade na uvedené potvrzení ani takové požadavky, jaké jsou stanoveny pro úřední záznam. Potvrzení má dle názoru žalovaného za účel deklarovat ve formě stručného resumé, že určitý úkon proběhl. Podrobný a detailní popis úkonu, včetně paragrafových znění, jak požadoval žalobce, není jeho náležitostí.
17. Žalovaný shrnul, že zasahující příslušníci Policie ČR v dané věci postupovali v rámci svých zákonných pravomocí a zásah proběhl v souladu s právními předpisy.
18. **Žalobce v replice** ze dne 2. 1. 2025 zopakoval své argumenty z žaloby, a mírně je rozvedl. Zdůraznil, že policisté jej konkrétně nevyzvali k předložení dokladů k řízení a provozu vozidla, což se stalo počátkem sporu mezi nimi. Vysvětlil, že novela zákona o silničním provozu pouze vyjímá z povinností řidiče mít doklady u sebe, nerozšiřuje však pravomoci Policie ČR i na ztotožnění řidiče. Žalobce zopakoval, že ani cestovní doklad, ani občanský průkaz či povolení k pobytu neobsahuje informaci o oprávnění řídit a nemá být tak prvotně vyžádaným dokladem v rámci silniční kontroly. Vymáhání dokladu totožnosti a povinnost být ztotožněn vždy, kdy se policistům zachce, potlačuje právo na informační sebeurčení u cizinců, i přesto, že Listina základních práv a svobod toto právo uděluje každému bez ohledu na národnost a státní příslušnost. Poukázal na to, že policisté u něj provedli dechovou zkoušku na přítomnost alkoholu a kladli nesmyslné otázky ohledně užití návykových látek. Poté, měla být silniční kontrola ukončena, a proto žalobce požádal o vrácení dokladů, avšak pprap. R. K. mu doklady nevrátil, nýbrž je odešel zkontrolovat, zdali nejsou padělané. Z úředních záznamů policistů žalobce zjistil, že kdyby nebyl občanem Ukrajiny, tak by jeho doklady na padělek nezkontrolovali. Podle žalobce policisté nemohli mít podezření, že by jeho doklady byly padělané. Žalobce má za to, že se jednalo o šikanu policistů s cílem maximálně zdržovat žalobce a snahou najít něco, co by ho mohlo inkriminovat. Žalobce trval na tom, aby žalovaný doložil jako důkaz doklady

Shodu s prvopisem provedla S. K.

potvrzující potřebu „zvýšené pozornosti“ (např. zpráva Krajského ředitelé o zavedení opatření ke kontrole dokladů na předmět padělku) a jakékoliv důkazy, potvrzující že policista pprap. R. K. kontroloval na předmět padělku doklady občanů jiných států (tj. ne Ukrajinců) za dobu od 1. 1. 2024 až 25. 8. 2024.

19. **Žalovaný v duplice** ze dne 11. 2. 2025 zopakoval svou argumentaci z vyjádření. Setrval na názoru, že ke ztotožnění řidiče v rámci silniční kontroly musí dojít nejen z logiky věci, ale rovněž z titulu zákonného zmocnění ke ztotožnění řidiče (protože ke ztotožnění dojde samozřejmě i tím, že řidič předloží doklady k řízení a provozu vozidla), neboť kromě jiného bez takového ztotožnění postrádá silniční kontrola smyslu.
20. K žalobcem namítané diskriminaci na základě jeho národnosti, žalovaný uvedl, že pokud jde o kontrolu dokladů, předkládaných ze strany občanů Ukrajiny, za účelem ověření zda nenesou známky podělaní či pozměnění, tak zvýšená obezřetnost a četnost při provádění těchto úkonů není vedena motivací policistů diskriminovat, šikanovat či jinak perzekuovat občany Ukrajiny, nýbrž vychází z reálného stavu, kdy se zvýšil počet padělaných a pozměněných dokladů a jejich kontrola je tak zcela oprávněná a legitimní, plně v souladu s ustanovením § 2 zákona o policii. Z písemného vyjádření obou zasahujících policistů k žalobcem uvedeným argumentům, vyplývají následující skutečnosti: *„Podporou k tomuto tvrzení je pak Ředitelstvím služby cizinecké policie PČR vydané „Metodické upozornění pro výkonné organizační články Policie České republiky – zvýšený počet odhalených padělaných řidičských průkazů Ukrajiny“, vedeno pod č.j. CPR-10205-1/ČJ-2023-930033, ze dne 13.3.2023. K dotazu a připomínce žalobce, zda pprap. K. kontroloval v období od 1.1.2024 do 25.8.2024 doklady za účelem ověření padělku i u jiných osob než u občanů Ukrajiny, lze konstatovat, že zjištění přesného počtu navíc spojeného s konkrétním popisem u těchto jednotlivých údajů je nereálné. Jak bylo uvedeno výše, kontrola a ověření dokladů, by mělo být standardním procesem v rámci provádění úkonu ztotožňování osob a pokud během kontroly nejsou zjištěny závady, kontrola se ukončí a záznam o kontrole se uloží do informačního systému, kde se nikterak dále nespécifikuje, zda bylo součástí např. ověřování dokladů z hlediska jejich pravosti, neboť jak již bylo uvedeno, mělo by to být prováděno automaticky. Nicméně ve prospěch skutečnosti, že ze strany policistů nedochází k nějaké diskriminaci či šikanování občanů Ukrajiny, byly za rok 2024 dohledány případy, kdy pprap. K. při výkonu služby zjistil při kontrole cizinců (mimo občanů Ukrajiny) možné podezření, že by se tito na území ČR mohli zdržovat neoprávněně (uvedeno bez č.j., které však policisté do vyjádření uvedli): podezření na neoprávněný pobyt cizince (občan Uzbekistánu) ze dne 4.5.2024, podezření na neoprávněný pobyt cizince (občan Gruzie) ze dne 26.10.2024, podezření na neoprávněný pobyt cizince (občan Bulharska) ze dne 27.10.2024. Díky tomu, že pprap. K. prováděl řádnou kontrolu předložených dokladů za účelem jejich možného padělání či pozměnění, byly v roce 2024 zjištěny tyto skutky: řidič občan Ukrajiny se dne 22.6.2024 při silniční kontrole prokazoval padělaným řidičským průkazem, řidič občan Ukrajiny se dne 23.8.2024 při silniční kontrole prokazoval padělaným řidičským průkazem.“* Žalovaný uzavřel, že policista má oprávnění a povinnost provádět k osobě řidiče lustrace, a to za účelem ověření např. platnosti řidičských oprávnění, existenci možných zákazů řízení, či provést dotaz, zda osoba řidiče neprochází v pátrání a podobně, čili má on-line dálkový přístup do databáze s údaji, které se mimo jiné nacházejí např. v občanském průkazu a fakticky tak ke ztotožňování řidiče ze strany policistů dochází formou již zmíněné lustrace přes služební lustrační zařízení, tzv. mobilní bezpečnou platformu.

III.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

Ústní jednání, navazující vyjádření účastníků

21. Na ústním jednání dne 17. 12. 2025 žalobce přednesl žalobu a zdůraznil, že je přesvědčen, že byl ze strany zasahujících policistů šikanován a zastrašován vzhledem ke své národnosti. Uvedl, že je i nadále jednáním policistů zastrašován, když například dne 7. 12. 2025 jej pronásledovala policejní hlídka. Žalobu však o toto jednání policistů nerozšířil, toliko tímto dokreslil šikanózní jednání policistů.
22. Žalovaný na ústním jednání odkázal na vyjádření, která byla soudu ve věci zaslána s tím, že je přesvědčen, že zasahující policisté se vůči žalobci žádného nezákonného zásahu nedopustili.
23. Soud nejprve přistoupil ke svědeckému výslechu zasahujícího policisty pprap. M. R., ze kterého vyplynulo, že si s druhým policistou všimli, že na vozidle (které řídil žalobce) absentuje nálepka prokazující splnění technické kontroly vozidla, proto se rozhodli provést silniční kontrolu. Svědek osobně žalobce vyzval k předložení dokladů totožnosti, z nichž bylo vyvozeno, že žalobce je cizinec, jelikož v řidičském průkazu byla uvedena adresa místa narození na Ukrajině, navíc žalobce hovořil s ruskojazyčným přízvukem. Jak výzvy k odstranění rukou z kapes, tak provádění kontroly dokladů žalobce na případné padělky prováděl druhý zasahující policista a velitel zásahu, pprap. R. K. Dosvědčil, že kontrolu cizineckých dokladů policisté provádějí ve službě zcela běžně. K dotazu žalobce svědek uvedl, že byť již uplynul značný časový odstup od zásahu, má za to, že se v době provádění silniční kontroly žalobce necítil ohrožen na životě. Popřel, že by se vůči žalobci choval či dosud chová šikanózně, že by jej, jakkoliv pronásledoval, zastrašoval atp.
24. K důkazu soud přehrál obrazovo-zvukové nahrávky z obou kamer zasahujících policistů pořízené během silniční kontroly žalobce; konkrétně se jednalo se o několik samostatně nahraných záběrů ze silniční kontroly každým ze zasahujících policistů samostatně, jež pokrývají celý její průběh, a to od příjezdu a příchodu policistů k vozidlu žalobce s žádostí o předložení dokladů totožnosti; vyžadování i cestovního dokladu a potvrzení o pobytu z důvodu, že je cizincem, kdy po jejich předložení policisté odešli do služebního vozidla; dále byl zachycen průběh pokládání výzev policisty, aby si žalobce nesahal do kapes, z nahrávek vyplývá, že žalobce s policistou pprap. R. K. stojí proti sobě v bezprostřední blízkosti, žalobce si vložil opakovaně ruce do kapes kraťasů, které byly plné, policista po žalobci po dvakrát uplatnil výzvu (ve druhém případě uvozenou slovy „jménem zákona“ a doplněnou o poučení o možnosti použít donucovací prostředky v případě jejího neuposlechnutí), v níž žalobce vyzval k tomu, aby si nedával ruce kapes, jelikož neví, co má v kapsách; dále je na nahrávce zachycen průběh dechové zkoušky, při které se žalobce s policisty dohadoval o správné formě dechového přístroje; dále je zde zachycena sekvence, kde je žalobce informován policisty o absenci řádně vylepené nálepky na vozidle, jež by osvědčovala platnou technickou kontrolu na vozidle, taktéž policisté žalobce informovali o tom, že ani v jejich interních databázích není údaj o platné technické kontrole vozidla, přičemž žalobce po policistech požaduje nahlédnout do dané databáze, neboť jim nevěří; poslední sekvence záznamů zachycují požadavek žalobce na vydání Potvrzení o provedeném úkonu po policistech, kteří jej ve služebním vozidle vypracovávají a posléze předávají žalobci a následně z místa odjíždějí. Soud započal i s přehráváním obrazovo-zvukových nahrávek pořízených žalobcovou kamerou, žalobce však v průběhu přehrávání prvního záznamu soud požádal o ukončení dalšího přehrávání s tím, že dosud přehraná část je pro zásahový děj podstatná, nikoli již jeho následující část. Soud tak na návrh

Shodu s prvopisem provedla S. K.

žalobce ukončil další přehrávání jím pořízeného záznamu zásahu. Dále soud k důkazu přehrál úplná znění zvukových nahrávek telefonických hovorů žalobce na tísňovou linku 158, v nichž se domáhal návratu zasahujících policistů na místo zásahu a provedení opravy Potvrzení o provedeném úkonu.

25. Soud k důkazu přečetl podstatný obsah listin doložených žalovaným, jehož součástí je oznámení přestupku ze dne 25. 8. 2024, č. j. KRPA-270937-3/PŘ-2024-000065-21, z něhož vyplývá, že Policie ČR (pohotovostní motorizovaná jednotka) oznámila Městské části Praha 13 přestupek žalobce, jelikož tento dne 25. 8. 2024 řídil motorové vozidlo nesplňující technické podmínky stanovené právním předpisem. Dále soud k důkazu přečetl podstatný obsah žalovaným doloženého Stížního spisu, v němž jsou založeny stížnosti žalobce na postup policistů, resp. žalobcovo oznámení o přestupku policistů ze dne 26. 8. 2024, stanoviska nadřízeného zasahujících policistů ppor. Bc. V., služební vyjádření k zásahu obou zasahujících policistů, návrh na vyřízení stížnosti, podání vyrozumění ze dne 11. 10. 2024, č. j. KRPA-272581-13/ČJ-2024-000066-KU 103, taktéž jsou zde založeny dvě verze Potvrzení o provedeném úkonu ze dne 25. 8. 2024, a to jak verze předaná ze strany policistů žalobci ihned po provedení silniční kontrole (bez vlastnoručních podpisů policistů), tak verze následně zaslaná žalobci datovou schránkou (již obsahuje vlastnoruční podpisy policistů), vyjádření obou zasahujících policistů ze dne 17. 9. 2024, č. j. KRPA-272581-6/ČJ-2024-000066-KU103.
26. Soud na ústním jednání konstatoval, že zjistil, že součástí podkladových materiálů nejsou listiny, na které se žalovaný odvolává a cituje z nich ve své duplice ze dne 11. 2. 2025, proto soud usnesením vyzval žalovaného k doložení Metodického upozornění pro výkonné organizační články Policie České republiky - zvýšený počet odhalených padělaných řidičských průkazů Ukrajiny pod č.j. CPR-10205-1/ČJ-2023-930033, ze dne 13.3.2023, a rovněž tak písemných vyjádření obou zasahujících policistů k Metodickému pokynu a k jejich zkušenostem s padělky dokladů, jelikož tyto listiny soud v zaslaných podkladech nenalezl.
27. Soud v pořadí první ústní jednání ve věci odročil z důvodu doplnění dokazování svědeckým výslechem druhého ze zasahujících policistů a dočtení listinných důkazů, a to na 12. 1. 2026 ve 13 hodin, se soudem navrženým termínem odročení jednání přítomní účastníci souhlasili s tím, že se na jednání dostaví již bez nutnosti obeslání soudem a zástupce žalovaného soudu přislíbil zajistit přítomnost svědka pprap. R. K.
28. Žalovaný usnesení soudu vydaném na ústním jednání vyhověl vyjádřením ze dne 23. 12. 2025, v němž jednak zaslal požadované listiny, a rovněž tak vysvětlil, že přílohou „Metodického upozornění pro výkonné organizační články Policie ČR – zvýšený počet odhalených padělaných řidičských průkazů Ukrajiny“ jsou tzv. karty rychlé detekce, které pro rychlou orientaci policistů v terénu zhotovilo ŘSCP k nejčastěji padělaným modelům řidičských průkazů Ukrajiny, v nichž jsou zpracovány základní markanty padělků ve srovnání s originálním vzorem. Předmětné karty však nelze soudu z důvodu ochrany informací předložit.
29. Na ústní jednání dne 12. 1. 2025, které bylo zahájeno ve 13 hodin 06 minut se dostavil toliko zástupce žalovaného. Soud konstatoval, že jelikož neobdržel od žalobce omluvu z jednání s žádostí o odročení, má za splnění procesní podmínky pro konání nařízeného ústního jednání (dle § 49 odst. 3 s. ř. s.) a ve věci bude jednání konáno.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

30. Soud proto přistoupil k provedení svědecké výpovědi pprap. R. K. Svědek k průběhu silniční kontroly dne 25. 8. 2024 vedené se žalobcem potvrdil, že byl velitelem hlídky, uvedl, že si pamatuje toliko, že vozidlo, které řídil žalobce s kolegou zastavili, tento po žalobci požadoval doklady za účelem žalobcova ztotožnění. Vzpomněl si, že žalobce se vůči předložení dokladů ohrazoval, bylo mu však vysvětleno, jaké doklady a za jakým účelem jsou po něm vyžadovány. Z žalobcova cizojazyčného přízvuku a z údajů v řidičském průkazu žalobce, kde bylo uvedeno místo jeho narození na Ukrajině, svědek dovodil, že by žalobce mohl být cizincem, proto po něm byl ke kontrole požadován mj. i cestovní doklad a byla provedena jeho lustrace. Svědek poukázal na to, že se jedná o rutinní postup, jelikož nadřízenými byli informováni o zvýšeném výskytu padělaných dokumentů (řidičské průkazy, vízová razítka) ze států mimo EU, mj. i z Ukrajiny, současně s poučením, jak tyto rozpoznávat, a s příkazem, že je třeba tyto odhalovat. Svědek uvedl, že na vozidle žalobce nebyla vylepena známka, jenž by osvědčovala aktuální provedení technické kontroly vozidla a ani z lustrace ve vnitřní databáze nevyplývalo, že by vozidlo disponovalo platnou technickou kontrolou. Žalobci byla tato skutečnost sdělena, žalobce však požadoval, aby mohl nahlédnout do vnitřní databáze, což mu nebylo umožněno. Žalobce byl svědkem poučen, že tato věc bude předána do přestupkového řízení, žalobce se mohl k věci na kamery vyjádřit, což také učinil. Poté svědek ukončil silniční kontrolu a žalobce požadoval vydání Potvrzení o provedeném úkonu, tato Potvrzení mu byla předána a poté z místa oba zasahující policisté odjeli. Žalobce však nebyl spokojen s obsahem předaných Potvrzení, dokonce se voláním na tísňovou linku dožadoval jejich návratu a vydání obsahově bezvadných Potvrzení o provedení úkonu. Se žalobcem bylo následně telefonicky domluveno, že nová Potvrzení o úkonu mu budou doručena prostřednictvím datové schránky v rádech dnů, s čímž souhlasil. Co se týče výzvy adresované žalobci, aby si nedával ruce do kapes, svědek uvedl, že si vzpomíná, že takovéto výzvy vůči žalobci použil dvakrát, již si nepamatoval, jak přesně je formuloval. Vysvětlil, že je pronešl pro zajištění své bezpečnosti, když v průběhu silniční kontroly musel činit úkony v bezprostřední blízkosti žalobce. Svědecký výslech byl soudem ukončen v 13 hodin 16 minut.
31. Ve 13 hodin 18 minut do jednací síně vstoupila vedoucí kanceláře, která osobně přinesla datovou zprávu zaslanou soudu žalobcem dne 12. 1. 2026 ve 12 hodin 39 minut, nadepsanou v rubrice „Věc“ jako „*Omluva z neúčasti na jednání*“. Žalobce v příloze č. 1 uvedl, že se omlouvá, jelikož: „... z důvodu náhlého onemocnění se dnes nemohu dostavit k jednání.“ Předsedkyně senátu konstatovala, že obsahem podání je toliko omluva neúčasti žalobce na ústním jednání, nikoliv již požadavek na odročení jednání, proto, s ohledem na absenci žádosti žalobce na odročení konaného ústního jednání, lze v ústním jednání pokračovat.
32. Soud k důkazu přečetl podstatný obsah listin, které byly doloženy žalobcem, a to podání GIBS ze dne 24. 9. 2024 adresované žalobci a nazvané „podání ze dne 27. 8. 2024-vyrozumění“; Metodiku pro silniční kontroly; podání žalobce ze dne 24. 9. 2024 adresované KRPA nazvané „vyjádření nespokojenosti ohledně průtahu v řízení“; podání KRPA ze dne 3. 9. 2024 adresované žalobci nazvané „odpověď na Vaši žádost o doplnění Potvrzení o provedeném úkonu“; podání KRPA ze dne 23. 9. 2024 adresované žalobci nazvané „podání ze dne 26. 8. 2024-vyrozumění o prováděném šetření“; podání KRPA ze dne 11. 11. 2024 adresované žalobci nazvané „podání ze dne 26. 8. 2024-vyrozumění“; podání KRPA ze dne 26. 9. 2024 adresované žalobci nazvané „potvrzení termínu nahlédnutí do spisu“; oznámení o přestupku policistů ze dne 26. 8. 2024; text nedatovaného

Shodu s prvopisem provedla S. K.

podání, v němž žalobce zdůrazňuje, že „*ve stejném dokumentu chybí paragrafy*“ [viz strany 13 až 23 soudního spisu].

33. Dále soud k důkazu přečetl podstatný obsah listin doložených žalovaným na základě usnesení soudu na předchozím ústním jednání, a to: „Metodické upozornění pro výkonné organizační články Policie ČR – zvýšený počet odhalených padělaných řidičských průkazů Ukrajiny“ ze dne 13. 3. 2023, č. j. CPR-10205-1/ČJ-2023-930033, jenž bylo vydáno jako upozornění pro policisty s ohledem na vzrůstající počet padělaných řidičských průkazů z Ukrajiny. Z upozornění vyplynulo, že policistům k usnadnění zjišťování padělaných dokladů z Ukrajiny byla vytvořena speciální databáze, tzv. karty rychlé detekce, tzv. mokrá ověřovací razítka, a rovněž tak jim byla doporučena technika prostřednictvím lupy. Soud dále přečetl k důkazu vyjádření mjr. Mgr. L. M., zástupce vedoucího odboru PMJ ze dne 25. 1. 2025, č. j. KRPA-329002-8/ČJ-2024-0000KR, v němž tento vysvětlil, že policisté z motoristické jednotky mají větší rozsah své působnosti, než toliko bdít nad dodržováním bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích; pokud tak například zjistí, resp. pojmu podezření, že řidič je cizinec, je pak legitimní jejich postup, kdy si ověřují, zda se na území ČR nachází legálně, tak jako je součástí jejich pravomoci kontrolovat padělání dokladů. Akcentoval, že zejména v případě kontroly dokladů předkládaných občany Ukrajiny je na místě zvýšená obezřetnost, a to právě vzhledem k četnosti výskytu padělků. Konkrétně vypočetl, že pprap. K. za rok 2024 shledal při výkonu služby při kontrole cizinců (mimo UK) tři možná podezření na nelegální pobyt v zemi a v případě občanů Ukrajiny se tak stalo ve dvou případech, vše shodně v rámci provádění silniční kontroly.
34. Žalovaný neuplatnil námitky k provedení dokazování a ani nové návrhy na doplnění dokazování ve věci.

IV.

Posouzení žaloby

35. Městský soud v Praze ve věci postupoval v souladu s § 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“) a jelikož rozhodoval pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
36. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že pro aktivní legitimaci je nezbytné tvrzení, že žalobce byl přímo (1) zkrácen na svých právech (2) nezákonným (3) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle ustanovení § 82 a následujících s. ř. s. soudem poskytnout (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65).
37. Žalobce v dané věci spatřoval zásah v jednání dvou příslušníků policie, a to pprap. R. K. a pprap. M. R., namířené přímo proti němu a spočívající v tom, že dne 25. 8. 2024 byl zastaven policisty při silniční kontrole, přičemž jej nezákonně vyzvali k předložení dokladu totožnosti, navíc jej kontrolovali na padělání. Nezákonný zásah policistů spatřoval i v uplatnění výzvy k vyjmutí rukou z kapes pod pohrůžkou jeho předvedení na policejní stanici; v neumožnění mu ze strany policistů nahlédnout do jejich vnitřní databáze, kde by si mohl zkontrolovat údaje vyřčené policisty týkající se neplatné technické kontroly jeho

Shodu s prvopisem provedla S. K.

vozidla; a v nevystavení řádného Potvrzení o úkonu provedeném policisty. Byl přesvědčen, že požadavek policistů, týkající se předložení dokladu totožnosti byl rovněž diskriminačním jednáním v důsledku jeho ukrajinské státní příslušnosti. Soud shrnuje, že žalobce řádně, v kapitole pod bodem I. rozsudku, tvrdil, že byl veškerými uvedenými úkony policistů přímo zkrácen na svých veřejných subjektivních právech; žalobci tedy v souladu se zákonnou definicí obsaženou v předchozím odstavci aktivní legitimace v dané věci bezesporu svědčí.

38. Soud považuje za potřebné na tomto místě připomenout, že podle článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod platí, že *„státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví“*. Podle odst. 3 téhož článku platí, že *„každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.“* Zákon o policii vymezuje pravomoc a působnost Policie ČR k provedení zmíněného článku 2 Listiny. Podle § 2 zákona o policii je obecným úkolem policie chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony.

Nezákonné výzvy k předložení dokladů (totožnosti, cestovního dokladu)

39. Žalobce jako první zásahové jednání označil nezákonnost výzvy policistů, aby předložil doklad totožnosti v rámci silniční kontroly.
40. Soud ohledně prvního dílčího zásahového jednání zjistil následující podstatný skutkový stav. Z kamerových záznamů zasahujících policistů pprap. M. R. a pprap. R. K. vyplynulo, že po zastavení vozidla, které řídil žalobce, pprap. M. R. přistoupil k vozu, pozdravil a sdělil, že proběhne silniční kontrola, žalobce se ptal na důvod, policisté odpověděli, že na provedení silniční kontroly mají ze zákona oprávnění a následovala první výzva pprap. M. R. směrem k žalobci ve znění: *„předložte doklady“*, žalobce skočil policistovi do řeči a ptal se jaké doklady chce, na to policista odpověděl: *„minimálně doklad totožnosti“*. Poté, co žalobce předal policistům řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla, policista pprap. R. K. dodal, že s ohledem na to, že žalobce je cizincem (když v řidičském průkazu má uvedeno místo narození na Ukrajině), je povinen se podrobit i povinnosti daným mu zákonem o pobytu cizinců. Policisté tedy setrvali na výzvě k předložení dokladu totožnosti. Žalobce jim následně předložil svůj cestovní doklad (cestovní pas). Poté se policisté odebrali do služebního vozu i s doklady žalobce.
41. Podle § 124 odst. 12 písm. h) zákona o silničním provozu: *„Při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích jsou policisté oprávněni zejména vyzvat řidiče motorového vozidla k předložení dokladů k řízení a provozu vozidla.“*
42. Podle § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu, ve znění od 1. 1. 2024 do 30. 6. 2025: *„Řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe a) řidičský průkaz; to neplatí, pokud je držitelem platného řidičského průkazu České republiky, b) osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu; to neplatí, pokud je vozidlo zapsáno v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu“*
43. Podle § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, ve znění od 1. 1. 2024 do 30. 6. 2025: *„Řidič motorového vozidla je na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie nebo celníka povinen předložit ke kontrole doklady podle odstavce 7. Nemá-li povinnost mít některý z těchto dokladů při řízení u sebe, může namísto jeho předložení prokázat svou totožnost.“*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

44. Podle § 1 zákona o pobytu cizinců: „*Tento zákon upravuje v návaznosti na přímo použitelný předpis Evropské unie podmínky vstupu cizince na území České republiky (dále jen „území“) a vycestování cizince z území, stanoví podmínky pobytu cizince na území a vymezuje působnost Policie České republiky (dále jen „policie“), Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) a Ministerstva zahraničních věcí v této oblasti státní správy“*
45. Podle § 103 písm. d) zákona o pobytu cizinců: „*Cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen na požádání policie prokázat totožnost předložením cestovního dokladu, dokladu o povolení k pobytu nebo identifikačního průkazu vydaného Ministerstvem zahraničních věcí osobám požívajícím výsad a imunit podle mezinárodního práva, a ve lhůtě stanovené policií doložit, že splňuje podmínky pobytu na území“*
46. Žalobce k prvnímu zásahovému bodu uvedl, že policisté po něm neměli požadovat doklad totožnosti, že si měli nejdříve vyžádat doklady dle § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu, tj. řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla. Nezákonnost postupu policistů spatřoval i v tom, že se ho „ihned“ snažili ztotožnit. Dle žalobce po něm policisté nemohli požadovat doklad totožnosti ani s ohledem na zákon o pobytu cizinců, neboť toto oprávnění náleží jen cizinecké policii. V tomto pak žalobce spatřoval diskriminační jednání na základě jeho národnosti.
47. K argumentaci žalobce ustanoveními § 6 odst. 7 a 8 zákona o silničním provozu, jimiž namítal nezákonnost průběhu svého ztotožnění v rámci silniční kontroly, soud konstatuje následující. Dle citovaných zákonných ustanovení v případě, že řidič u sebe nemá platný řidičský průkaz vydaný v ČR (jehož ale je držitelem) ani osvědčení o registraci vozidla (je-li zapsáno v Registru silničních vozidel), postačí při silniční kontrole prokázat svou totožnost dle § 6 odst. 8 věta druhá ve spojení s § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu. V dané věci žalobce platný řidičský průkaz vydaný v ČR a osvědčení k registraci vozidla během silniční kontroly u sebe měl a tyto doklady policistům předložil. Žalobce však byl přesvědčen, že na základě zákona o silničním provozu nemá povinnost předkládat doklad totožnosti, k čemuž byl nezákonnou výzvou policistou vyzván. Soud žalobci přitakává v tom, že za situace, kdy policisté na počátku silniční kontroly nevěděli, zdali žalobce je či není držitelem platného řidičského průkazu vydaného v ČR, nebyla výzva k předložení „*minimálně dokladu totožnosti*“ pronesena v souladu s § 6 odst. 8 věta druhá ve spojení s § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu a § 63 odst. 1 zákona o Policii. Z dotčených zákonných ustanovení totiž vyplývá, že pokud řidič nemá povinnost mít u sebe některý z dokladů uvedených v § 6 odst. 7 zákona o silniční kontrole, může si sám zvolit, jakým způsobem prokáže svou totožnost. Dle § 63 odst. 1 zákona o policii se prokázáním totožnosti rozumí: „*prokázání jména, popřípadě jmen, příjmení, data narození a v případě potřeby také adresy místa trvalého pobytu, adresy místa pobytu nebo adresy bydliště v zahraničí, rodného čísla a státní příslušnosti. Rozsah a způsob zjišťování osobních údajů musí být přiměřené účelu zjišťování totožnosti.*“ Zákon tedy nestaví povinnost prokázat totožnost předložením dokladu totožnosti; totožnost, resp. zjištění identity určité osoby, lze totiž učinit i jiným způsobem, např. sdělí-li osoba své osobní údaje, které jsou ověřitelné v dostupných evidencích či svědecky.
48. Soud k problematice prokázání totožnosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, č. j. 6 As 276/2014–61, ve kterém NSS konstatoval, že zákon v § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 1. 1. 2024 nevyžadoval, aby řidič při silniční kontrole předkládal občanský průkaz. Soud zdůrazňuje, že se v případě posuzovaném NSS jednalo o

Shodu s prvopisem provedla S. K.

znění § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu účinné do 1. 1. 2024, tj. dle tohoto účinného znění musel mít řidič u sebe a na vyžádání policie předložit řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla. NSS ovšem zároveň dospěl k závěru, že v případě použití výzvy k předložení občanského průkazu vedle řidičského průkazu při silniční kontrole nedošlo ze strany policistů vůči řidiči k dosažení takové intenzity jednání, aby uvedené mohlo představovat nezákonný zásah, neboť jím nebyla naplněna zákonem požadovaná intenzita zásahu (arg. de minimis). NSS zde rovněž poukázal na to, že: „*Občanský průkaz je nepochybně standardním a nejvhodnějším prostředkem k prokázání totožnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona č. 328/1999 Sb., o občanských průkazech, ve znění pozdějších předpisů), a nelze se proto pohoršovat nad tím, pokud policie svou výzvu srozumitelně konkretizuje právě tímto směrem a nehovoří jako automat doslovným přeríkááním zákonného textu. Průkazem totožnosti, zpravidla zcela dostačujícím, je však v tomto smyslu i řidičský průkaz, byť městský soud má stricto sensu pravdu v tom, že řidičský průkaz standardní doklady k prokázání totožnosti (občanský průkaz a cestovní pas) nenabrazuje.*“ (pozn. vytučnění provedeno soudem). NSS ve výše citovaném rozsudku dále konstatoval, že k prokázání totožnosti může dojít jak předložením řidičského průkazu, tak předložením standardních dokladů totožnosti (občanského průkazu či cestovního dokladu).

49. V této souvislosti soud odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-135, kde NSS akcentoval, že nelze automaticky každé jednání, jímž není ze strany správních orgánů postupováno zcela v souladu se zákonem, posuzovat jako protiprávnost, nýbrž je nutno v každém individuálním případě rovněž posoudit, v jaké intenzitě takovéto jednání zasáhlo do veřejných subjektivních práv a povinností dotčeného jedince, neboť: „*Smyslem zakotvení žaloby proti nezákonnému zásahu je, aby nejen rozhodnutí a nečinnost správního orgánu, ale také další zásahy, které zasahují do veřejných subjektivních práv jednotlivce, byly podrobeny účinné soudní ochraně. Rozšířený senát v usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS, připomněl, „že věcný rozsah tří základních typů žalob v řízení podle s. ř. s. je nutno v pochybnostech vykládat tak, aby pokud možno každý úkon veřejné správy směřující vůči jednotlivci a zasahující do sféry jeho práv nebo povinností (tj. stanovící mu nové povinnosti, které dosud neměl, anebo odmítající jej zbavit určitých povinností, které již má; přiznávající, anebo odmítající mu přiznat určitá jednotlivcem nárokováná práva; jinak zasahující do jeho právem chráněné sféry konáním, anebo opomenutím, tedy mj. i nekonáním v případě, že právo stanovuje povinnost veřejné správy za stanovených podmínek konat, ať již předepsanou formou, anebo fakticky) byl podroben účinné soudní kontrole.“ Jinak řečeno, účinnou soudní ochranu je nutno poskytnout tehdy, pokud orgány veřejné správy zasahují (citované usnesení bylo vydáno v době, kdy bylo možno žalovat pouze trvající či stále hrozící nezákonný zásah) do sféry veřejných subjektivních práv nebo povinností jednotlivce způsoby, rekapitulovanými v právě citovaném usnesení. Není naopak namístě vyhovět žalobě, která směřuje proti tomu, že žalovaný sice nepostupoval „bezodkladně“, jak požaduje zákon, ale tato protiprávnost ze své povahy nemohla do veřejných subjektivních práv a povinností jedince zasáhnout: nestanoví mu nové povinnosti, neodmítá jej určitých povinností zbavit; nepřiznává ani neodmítá mu přiznat určitá nárokováná práva; ani jinak nezasahuje do jeho právem chráněné sféry, ať již předepsanou formou, anebo fakticky. Takovou povahu měl i zásah, jehož se týká nyní projednávaný případ. Stěžovateli byla zaslána výzva k zaplacení částky 500 Kč, které vyhověl, ovšem opožděně, a v důsledku toho vznikla žalovanému povinnost mu ji vrátit a postupovat dále způsobem předpokládaným v § 125b odst. 5 silničního zákona. Pokud by tak neučinil a částku mu nevrátil, i to by jistě představovalo nezákonný zásah. Ani to se však nestalo, neboť žalovaný ji*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

stěžovateli vrátil, a to z úřední povinnosti, aniž by jej v tomto směru stěžovatel jakkoli vyzýval či upomínal. Stěžovatel spatřuje nezákonnost zásahu pouze ve skutečnosti, že mu ji žalovaný sice vrátil, ale nikoli bezodkladně. Nejvyšší správní soud se shoduje s městským soudem v názoru, že **vzhledem ke všem okolnostem případu se tento postup žalovaného sice týkal stěžovatele, nicméně do jeho právní sféry zasahoval v tak nepatrné intenzitě, že nelze vůbec hovořit o zásahu do jeho veřejných subjektivních práv.** K tomuto závěru vede soud souběh několika faktorů. Zaprvé je to skutečnost, že šlo pouze o zadržení částky několika stokorun po dobu několika měsíců. Hodnota této „újm“ odpovídá pouze hodnotě nemožnosti disponovat touto malou částkou po relativně krátké období, která je zcela mizivá. Lze si sice teoreticky představit situaci, že by právě tato pětisetkoruna právě v onom období mohla mít pro některé osoby kvůli zcela výjimečným důvodům jinou hodnotu než obvyklou ekonomickou „cenu peněz“. V nyní posuzovaném případě však nezaznělo žádné jasné tvrzení, které by vyvrátilo předpoklad, že šlo opravdu pouze o hodnotu dispozice s malou částkou po krátkou dobu.“ (pozn. výtčnění provedeno soudem). Konkrétní skutkové okolnosti případu posuzovaného NSS se sice liší od nyní posuzovaného; nicméně co se týče obecně formulovaných úvah ohledně nezbytnosti posouzení intenzity zasažení veřejných subjektivních práv účastníka postupem správního orgánu, tyto bezesporu lze aplikovat i na nyní posuzovanou věc.

50. Soud tedy má ve světle shora uvedené judikatury (zejm. viz rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, č. j. 6 As 276/2014–61) za to, že dílčí jednání spočívající ve výzvě policisty během silniční kontroly, aby žalobce předložil „*minimálně doklad totožnosti*“ není nezákonným zásahem, neboť do žalobcovy právní sféry jím bylo zasaženo v tak nepatrné míře, že se zde nemůže jednat o zkrácení práv na straně žalobce. Žalobce totiž policistům předložil platný řidičský průkaz vydaný v ČR, jenž sice nemusel mít při řízení vozidla u sebe dle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu; nicméně tímto současně splnil svou povinnost prokázat svou totožnost a policisté po něm následně již další (formy) prokazování totožnosti nepožadovali. V této souvislosti soud rovněž přihlédl k tomu, že prokazování totožnosti se obvykle děje právě prostřednictvím předložení průkazu totožnosti. Navíc žalobce ani soudu netvrdil, jakým konkrétním způsobem měla tato protiprávnost zasáhnout do jeho veřejných subjektivních práv a povinností jedince; namítal toliko, že postup policistů nebyl souladným se zákonem.
51. Druhá část žalobcem namítaného dílčího zásahového jednání spočívala dle tvrzení žalobce v nezákonném donucení předložit cestovní doklad. Podstatným skutkovým zjištěním pro jeho posouzení bylo důvodné podezření policistů, že žalobce je cizincem. Proto v rámci silniční kontroly rovněž přistoupili ke kontrole žalobce dle zákona o pobytu cizinců, což bylo důvodem, aby po žalobci byl požadován i jeho cestovní doklad. Oba policisté shodně ve svých svědeckých výpovědích i v písemných vyjádřeních potvrdili, že pojali podezření, že žalobce je cizincem jak na základě jeho ruskojazyčného přízvuku, tak dle údaje v řidičském průkazu o jeho místě narození na Ukrajině, uvedené vysvětlení policistů má soud za prokázané i z obrazovozvukových nahrávek ze zásahu. Soud předně konstatuje, že dle § 103 písm. d) zákona o pobytu cizinců, je cizinec vždy *povinen na požádání policie prokázat totožnost předložením cestovního dokladu*. Povinnost cizince a oprávnění policie je formulováno obecně pro Policii ČR, nikoli výhradně pro cizineckou policii, jak se mylně domnívá žalobce. Zákon o pobytu cizinců sice ve svém § 164 vyjmenovává oprávnění přímo odboru cizinecké policie, např. provádět pobytovou kontrolu dle § 164 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Nicméně povinnost prokázat svou totožnost předložením cestovního dokladu nebo dokladu o povolení k pobytu mají na výzvu Policie ČR všichni cizinci bez výjimky. Dle soudu tak policisté i při výkonu silniční kontroly byli oprávněni

Shodu s prvopisem provedla S. K.

žalobce, jelikož se důvodně domnívali, že se jedná o cizince, vyzvat i k předložení cestovního dokladu dle § 103 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Povinnost předložit cestovní doklad na vyžádání Policie ČR, tj. i příslušníků motorizované jednotky, žalobci, jakožto cizinci, skutečně svědčí dle § 103 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Soud tedy ve výzvě policisty pprap. R. K., aby žalobce, jakožto cizinec, předložil cestovní doklad, tak soud neshledal žádné nezákonné či nepřiměřené jednání.

52. Žalobce současně v tomto skutkovém ději spatřoval diskriminační jednání. Konkrétně za diskriminační jednání označil předsudky policistů vůči němu, a to vzhledem k jeho ukrajinské státní příslušnosti. Byl přesvědčen, že právě jeho státní příslušnost byla důvodem, pro který jej policisté: „obtěžovali“. Žalovaný k námitce žalobce odkázal na náleží Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 37/04: „Osoba, která tvrdí, že je obětí diskriminace, musí nejdříve soudu předložit skutečnosti dostatečně odůvodňující závěr o existenci možné diskriminace, byť to ze slovního znění ustanovení § 133a odst. 2 o.s.ř. dostatečně jasně nevyplývá“. Žalovaný uvedl, že k přenesení důkazního břemene na žalovaného měl žalobce tvrdit a prokázat, že s ním nebylo zacházeno obvyklým způsobem, a znevýhodňující jednání bylo motivováno diskriminací. Dle soudu žalobce toliko v obecné rovině tvrdil, že policisté vůči němu uplatnili znevýhodňující jednání, jenž bylo motivováno diskriminačně, vzhledem k jeho národnosti. Žalobce však zároveň nikterak konkrétně netvrdil, že by s ním nebylo zacházeno obvyklým způsobem, resp. že by konkrétně se žalobcem bylo oproti jiným osobám (občanům České republiky či jiným cizincům) ze strany policistů zacházeno jiným, znevýhodňujícím způsobem. Toto znevýhodňující jednání spatřoval jen a pouze ve výzvě policistů k předložení cestovního dokladu během silniční kontroly, a v kontrolování dokladů na padělání. Přesvědčení žalobce ohledně diskriminačního jednání také vycházelo z nesprávného názoru, že vyzvat osobu k prokázání totožnosti může pouze cizinecká policie v rámci pobytové kontroly nebo u hraniční kontroly (§ 167 písm. e) zákona o pobytu cizinců), tak tomu ovšem není. K přenesení důkazního břemene na žalovaného by ovšem musel nejprve žalobce soudu předložit skutečnosti odůvodňující závěr o existenci možné diskriminace. Naopak žalovaný soudu doložil přesvědčivé listinné důkazy, a to „Metodické upozornění pro výkonné organizační články Policie ČR – zvýšený počet odhalených padělaných řidičských průkazů Ukrajiny“ ze dne 13. 3. 2023, č. j. CPR-10205-1/ČJ-2023-930033, a vyjádření mjr. Mgr. L. M., zástupce vedoucího odboru PMJ ze dne 25. 1. 2025, č. j. KRPA-329002-8/ČJ-2024-0000KR, jimiž bylo prokázáno, že před zásahem byli, mj. i oba zasahující policisté, nejen informováni o problematice nárůstu padělaných dokladů ze strany cizinců mimo EU, taktéž byli poučeni, jakým způsobem se zaměřit a vyhodnocovat rizikové parametry v dokladech cizinců, navíc byli vyzváni k aktivní kontrole a záchytu padělků. Pprap. R. K. osobně před zásahem provedl řadu úspěšných odhalení padělaných listin, a to nejen ze strany občanů Ukrajiny, nýbrž i z jiných států, což potvrdil sám ve svědecké výpovědi a jeho tvrzení bylo prokázáno i vyjádřením mjr. Mgr. L. M., zástupce vedoucího odboru PMJ ze dne 25. 1. 2025, č. j. KRPA-329002-8/ČJ-2024-0000KR. Tedy skutečnost, že žalobce byl policisty vyzván k předložení cestovního dokladu, a že tento doklad byl jimi zkontrolován na známky padělání (k tomuto viz níže), soud za žádné znevýhodňující jednání namířené proti žalobci z důvodu, že je občanem Ukrajiny, nepovažuje. Jak již soud shora konstatoval, žalobce jako cizinec má povinnost policistům prokázat totožnost předložením cestovního dokladu. Ve výzvě policistů k předložení cestovního dokladu tak soud neshledal žádné znevýhodňující jednání, resp. diskriminační, když tuto povinnost mají všichni cizinci bez rozdílu národnosti, tedy nejen žalobce.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

53. Co se týče poukazování žalobce na vyjádření policisty pprap. R. K., že kontrola dokladů žalobce na padělání byla motivována tím, že on sám při kontrolách odhalil padělané doklady státních příslušníků Ukrajiny, konstatuje soud následující. Oprávnění Policie ČR kontrolovat cestovní doklady cizích státních příslušníků dle § 103 písm. d) zákona o pobytu cizinců vychází ze smyslu a účelu tohoto zákona, tj. stanovit podmínky pro vstup na území ČR a podmínky pobytu. Vzhledem k „Metodickému upozornění pro výkonné organizační články Policie ČR – zvýšený počet odhalených padělaných řidičských průkazů Ukrajiny“ ze dne 13. 3. 2023, č. j. CPR-10205-1/ČJ-2023-930033, je zřejmé, že Policie ČR disponovala určitými (statisticky podpořenými) poznatky o nárůstu výskytu padělaných dokladů již v roce 2023, tudíž je v souladu se smyslem a účelem zákona, stejně jako v souladu se snahou zajistit bezpečí a zachovat právní řád, zkontrolovat doklady cizinců i na známky padělání. Tedy policisté byli oprávněni i v průběhu silniční kontroly provést další související úkony, například žalobce nejen vyzvat k předložení např. cestovního dokladu a dokladů osvědčujících oprávněnost pobytu cizince v ČR, nýbrž takového dokladu i zkontrolovat, kupříkladu jestli je předkládající osoba skutečně držitelem dokladu, a taktéž je zkontrolovat i na známky padělání. Soud zdůrazňuje, že proti žalobci nebylo při požadování dokladů užito žádného verbálního či fyzického nátlaku ani výhrůžek, soud v postupu policistů při výzvě k předložení cestovního dokladu a ani během kontroly těchto dokladů neshledal žádné ponižující, obtěžující či jinak nepřiměřené jednání. Soud dodává, že v průběhu celého zásahu nezazněly žádné poznámky, natož nevhodné narážky ze strany policistů na žalobcovu národnost. Námitky žalobce ohledně diskriminačního jednání policistů tak soud shledal nedůvodnými.
54. K odkazu žalobce na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1022/21 ze dne 11. 10. 2021 soud akcentuje, že tento nález není na posuzovaný případ přílehlavý, jelikož v nyní posuzované věci se jednalo skutkově odlišný případ. V odkazovaném nálezu totiž Ústavní soud posuzoval podmínky přípustnosti zásahu do práva pokojně se shromažďovat, práva na soukromí a na informační sebeurčení výzvou k prokázání totožnosti podle § 63 odst. 2 písm. l) zákona o policii, tedy oprávněním policie vyzvat jednotlivce k prokázání totožnosti „na ulici“.
55. Soud celkově shrnuje, že ve výzvě policistů k předložení dotčených dokladů žalobcem nespátňuje žádný projev libovůle, jejich jednání zásadním způsobem nevybočilo ze zákonem stanovených mantinelů, jediným účelem této výzvy bylo prokázání totožnosti žalobce, jíž svědčil právní zájem na zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a zájem na řádném splnění podmínek pro pobyt cizinců na území České republiky; výzva splňovala zákonné požadavky proporcionality tohoto postupu, neboť se jednalo o vhodný, potřebný a přiměřený postup na základě zákona, kterého nebylo možné dosáhnout jinými prostředky; nemohlo se tudíž jednat o nezákonný zásah ze strany policistů.
- Nezákonné výzvy, v nichž byl žalobce vyzýván, aby si nedával ruce do kapes s pohrůžkou předvedení na služebnu*
56. Žalobce jako další dílčí zásahové jednání označil výzvu policisty pprap. R. K., aby si nedával ruce do kapes. Žalobce namítal, že výzva neměla žádný zákonný podklad a nebyla ani přiměřená sledovanému cíli. Účel, kterým policista odůvodnil výzvu (zajištění bezpečnosti osoby policisty), žalobce považoval za lživý, neboť kdyby policista skutečně cítil důvodnou obavu, že v kapse může mít žalobce zbraň, měl mu osobně zkontrolovat

Shodu s prvopisem provedla S. K.

kapsy, což se nestalo. Policista naopak uvedl, že: „*to kontrolovat nepotřebuje*“, toto tvrzení policisty žalobce považoval za důkaz zneužití jeho pravomoci a bezdůvodné obtěžování.

57. Soud z obrazovo-zvukového záznamu zásahu zjistil, že před vydáním výzev stáli žalobce a pprap. R. K. od sebe v rozpětí cca 1 metru, žalobce během napjaté konverzace s pprap. R. K. nejprve jednu ruku a poté i druhou ruku zasunul do kapes kraťasů, obě kapsy vypadaly jako plné. První výzvě předcházela žádost policisty pprap. R. K., aby žalobce vytáhl ruce z kapes; na dotaz žalobce, z jakého důvodu má vytáhnout ruce z kapes, policista žalobce požádal znovu slovy: „*Já nevím, co máte v těchto kapsách a prosím abyste to nedával do kapes*“, následně žalobce vyzval: „*Jestliže tomu nerozumíte, tak Vás jménem zákona vyzývám, abyste během silniční kontroly nesahal do kapes*.“ Soud ani takto formulovanou výzvu nepovažuje za nepřiměřenou a nespátřuje v ní ani projev libovůle ze strany policie.
58. Dle § 114 zákona o policii: „*Každý je povinen bez zbytečného odkladu a bezplatně uposlechnout výzvy anebo pokynu nebo vyhovět žádosti policie nebo policisty; to neplatí, pokud tento zákon nebo jiný právní předpis stanoví jinak. Nelze-li účelu výzvy, pokynu nebo žádosti dosáhnout pro odpor osoby, je policista oprávněn tento odpor překonat*.“ Z citovaného zákonného ustanovení § 114 zákona o policii tedy platí, že zásadně každý je povinen uposlechnout výzvy (pokynu nebo žádosti) policisty. Pokud osoba nesplní či odmítne splnit uvedenou povinnost, může její jednání naplnit zejména skutkovou podstatu přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Neuposlechnutí výzvy lze vynutit (překonat odpor) silou, resp. použitím donucovacích prostředků. Všichni, jimž je výzva určena, jsou povinni ji uposlechnout; v okamžiku jejího vydání se jí nelze protivit, a to ani v případě přesvědčení dotčené osoby, že se jedná o neodůvodněný příkaz nebo o nedůvodné použití síly (viz např. I. ÚS 263/97). Současně je policista povinen při aplikaci tohoto ustanovení vždy zvažovat zásadu přiměřenosti (§ 11). Podle této zásady musí policista postupovat tak, aby žádné osobě v důsledku tohoto postupu nevznikla bezdůvodná újma, a aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nebo do práv a svobod osob nezúčastněných nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem.
59. V této souvislosti soud poukazuje na bohatou a ustálenou judikaturu, například na právní větu usnesení Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 263/97 ze dne 6. 1. 1998, která zní následovně: *[o]bčané jsou povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným, a to zákonným způsobem. Ústava České republiky, Listina základních práv a svobod, ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě toho jejich pokynů uposlechl nebo neuposlechl.*“ Z uvedeného právního názoru Ústavního soudu vyšel i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 5. 6. 2008, č. j. 5 As 34/2007-66, v jehož druhé právní větě je uvedeno, že: „*všichni občané jsou nepochybně povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným, avšak zákonným způsobem. Ústava České republiky, Listina základních práv a svobod, ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě tohoto jejich pokynů neuposlechl (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97, www.nalus.usoud.cz).*“ Taktéž Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011–90, daný závěr aproboval, když uvedl, že: „*nelze nikdy*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

vyloučit, že za úkonem policisty může stát nesprávná úvaha. To je ovšem řešitelné následně (stížností, náhradou škody dle zákona č. 82/98 Sb. atd.), primární je povinnost jednat hned s motivací předejít vzniku škodlivého následku. Veřejný činitel v postavení policisty při operativním zákroku nemá komfort správního orgánu, čas a různé prostředky k dosažení zamýšleného legitimního cíle (formalizované dokazování, ověřování, opakované upozornění, pořádkové pokuty), a proto po něm také nelze požadovat v jednání limity, které existenci takových podmínek předpokládají“. Výjimkou by byl případ, kdyby orgán veřejné moci jednal zřetelně *ultra vires* [viz nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08 (N 30/56 SbNU 339), bod 40 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 2 As 216/2016–92, č. 3599/2017 Sb. NSS, nebo ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 97/2011–68].

60. Soud připomíná, že při plnění úkolu ochrany veřejného pořádku je bezesporu Policie ČR povinna vystupovat aktivně a iniciativně, aby byl co nejdříve a co nejefektivněji obnoven nezávadný stav, a to za současného zachování zásad přiměřenosti a proporcionality takového jednání, i v případě výběru a použití donucovacích prostředků za účelem dosažení zákonem stanoveného cíle. K uvedenému soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 255/2014–42, kde v bodě [32] NSS konstatoval následující: „... Mezi úkoly policie nepochybně patří mimo jiné i ochrana bezpečnosti majetku a veřejného pořádku (§ 2 zákona o Policii České republiky). Při plnění těchto úkolů má policie povinnost vystupovat aktivně, jde o tzv. zásadu iniciativy (§ 10 zákona o Policii České republiky). Uplatnění iniciativy je však podmíněno existencí věcného důvodu pro policejní zásah a je vyvažováno zásadou přiměřenosti postupu policie zakotvenou v § 11 zákona o Policii České republiky. Při uplatňování této druhé zásady musí policista zvážit nejen újmu hrozící osobám, jež mají být předmětem zákroku, ale též újmu hrozící osobám, jejichž bezpečnost je ohrožena. Zásada přiměřenosti je dále doplněna principem subsidiarity použitých donucovacích prostředků, podle něhož mají mírnější prostředky přednost před razantnějšími, samozřejmě za předpokladu, že použitím mírnějších prostředků lze ještě dosáhnout sledovaného cíle (srov. k tomu Vangeli, B. Zákon o Policii České republiky. Komentář. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2014, 483 s., s. 63 a násl.). Výsledkem vzájemného vyvažování zásady iniciativy a zásady přiměřenosti může být s ohledem na okolnosti nejen rozhodnutí policisty zasáhnout určitým způsobem, ale též nezasahovat vůbec, příp. odložit zásah na pozdější dobu. Ani chybné vyhodnocení situace nemusí vést vždy k označení policejního postupu za nezákonný, jestliže zvolené řešení odpovídalo (nutně neúplným) informacím známým zasahujícímu policistovi v době zásahu, a tomu, jak se situace musela jevit rozumně uvažujícímu a náležitě vycvičenému policistovi jednajícímu v dobré víře (srov. Fuchs, J. Přiměřenost při použití donucovacích prostředků a zbraní policisty a strážníky. Právní rozhledy, 2013, č. 9).“ Ze shora citovaných zákonných ustanovení a judikatury je zřejmé, že osoba, vůči níž je výzva uplatněna, byť by byla sebe víc přesvědčena o nesprávnosti a nezákonnosti dané výzvy, byla by nicméně povinna výzvu vyslyšet a uposlechnout ji.
 61. Soud konstatuje, že z obrazovo-zvukového záznamu v dané věci je naopak patrné, že se zasahující policista pprap. R. K. choval profesionálně, žalobci se snažil situaci vysvětlit s tím, že se obává o vlastní bezpečnost, když neví, co má v kapsách uschováno, a navíc měl žalobce tendenci se k němu přímo přibližovat. Ve svědecké výpovědi policista potvrdil, že výzvu pronesl za účelem své bezpečnosti. Dle názoru soudu z jednání, resp. z formulace obsahu výzvy policisty vůči žalobci, vyplývá, že daná výzva byla učiněna toliko za účelem zajištění bezpečnosti a bezproblémového průběhu výkonu činnosti policisty. Policista žalobci rovněž jasně a zřetelně vysvětlil důvod výzvy, tj. že neví, co má žalobce
- Shodu s prvopisem provedla S. K.

v kapsách, a ve svém vyjádření doplnil, že měl důvodnou obavu, že by žalobce mohl mít v kapse zbraň. Pokud toto tvrzení žalobce sporuje s tím, že policistovi nabídl, aby mu kapsy zkontroloval, ale policista k tomuto nepřikročil, což dle žalobce prokazuje, že ve skutečnosti důvodnou obavu neměl, konstatuje soud následující. Policie je povinna šetřit práv žalobce a postupovat přiměřeně dle § 11 zákona o policii, přikročení ke kontrole kapes žalobce, resp. k osobní prohlídce či „šacování“ žalobce by bezpochyby zasáhlo do žalobcovy osobní sféry mnohem vyšší mírou než pouhá ústně pronesená preventivní výzva, aby se žalobce zdržel určitého, potenciálně nebezpečného jednání. Soud shledal, že policista správně nepřistoupil ke kontrole kapes žalobce, když žalobce výzvy uposlechl a ruce z kapes vytáhl. Co se týče druhé výzvy spojené s pohrůzkou použití donucovacích prostředků, soud z obrazovo-zvukového záznamu zásahu zjistil, že této druhé výzvě předcházela vyostřená diskuse žalobce s pprap. R. K., kdy se žalobce poměrně arogantním způsobem dožadoval vrácení svých osobních dokladů, začal se pohybovat rychleji, přímo směrem k policistovi, a zvyšoval na policistu hlas. Za takové situace soud ani druhou policistou pprap. R. K. pronesenou výzvu: *„Asi jste tomu očividně neporozuměl, takže opakovaně Vás jménem zákona vyžývám, abyste během silniční kontroly nesahal do kapes.“*, nepovažuje za nepřiměřenou, jelikož jí bylo logicky a adekvátně reagováno na nastalou vyostřenou změnu situace v místě zásahu. Poté, co žalobce i této výzvy uposlechl, policista jej již znovu nevyžýval, ani nevyhrožoval použitím donucovacích prostředků. Tedy, po uklidnění nastalé situace již ke kontrolování kapes žalobce nebylo nutné přikročit, což právě svědčí o tom, že policista použitím výzev postupoval zcela přiměřeně nastalým okolnostem a dosáhl zákonem sledovaného úkolu, jenž tkví v co nejrychlejší obnově nezávadného stavu a v nastolení ochrany veřejného pořádku, a to vše za využití nejméně invazivního prostředku. Soud v tomto dílčím zásahovém jednání neshledal projev libovůle policisty pprap. R. K., jeho jednání nevybočilo ze zákonem stanovených mantinelů; nemohlo se tudíž jednat o nezákonný zásah ze strany policisty vůči žalobci. Na tomto závěru soudu nemůže ničeho změnit ani tvrzení pprap. M. R., jenž ve svědecké výpovědi uvedl, že se necítil při silniční kontrole ohrožen, jelikož prap. M. R. nebyl tím, kdo dané výzvy žalobci činil a nacházel se v jiné skutkové situaci oproti pprap. R. K., jenž s žalobcem přímo jednal. Zároveň soud zdůrazňuje, že z obsahu výzev nevyplynulo, že by policista žalobce poučil, že v případě jejich neuposlechnutí bude přistoupeno k jeho předvedení na policejní služebnu ani že by vůči němu mělo být použito nějakých donucovacích prostředků. Tedy soud má na základě provedeného dokazování za to, že vůči žalobci nebylo ze strany policistů použito žádných pohrůzek, natož výhrůzek či jiného zstrašujícího jednání.

62. Pro úplnost soud k odkazu žalobce na nález Ústavního soudu pod sp. zn. II. ÚS 2268/07 ze dne 29. 2. 2008 konstatuje, že v tomto nálezu se jednalo o zcela jiné skutkové okolnosti, není tak na tento případ přiléhavý. Předmětný nález se podrobně vyjadřoval k činnosti státní policie namířené striktně šikanózně (domovní prohlídky spojené s odebráním osobních věcí atp.) vůči odpůrcům socialistického státního zřízení. Přičemž Ústavní soud v něm deklaroval, že: *„Státní moc tak smí být vykonávána jen s respektem k limitům, která ve vztahu k ní představují základní práva a svobody jednotlivců. Lidská důstojnost jako hodnota je ukotvena v samých základech celého řádu základních práv obsažených v ústavním pořádku. Je s ní spojen nárok každé osoby na respekt a uznání jako lidské bytosti, z něhož plyne zákaz činit z člověka pouhý objekt státní vůle, anebo zákaz vystavení osoby takovému jednání, které zpochybňuje její kvalitu jako subjektu.“* V nyní posuzované věci však soud v jednání policistů nenalezl ani náznak zpochybnění kvality žalobce, policisté se k žalobci chovali s respektem

Shodu s prvopisem provedla S. K.

a rozhodně z něj nikterak nečinili objekt státní zvěle. K odkazu žalobce na nález Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 263/97 ze dne 6. 1. 1998, ve kterém je uvedena právní věta: „Občané jsou povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným, a to zákonným způsobem. Ústava České republiky, Listina základních práv a svobod, ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě toho jejich pokynů uposlechli nebo neuposlechli.“, soud uvádí, že závěry z odkazovaného nálezu nijak nepodporují tvrzení žalobce o nepřiměřenosti výzvy v nyní posuzovaném případě, nýbrž svědčí o povinnosti žalobce výzvy, i když si o ní myslí, že je nesprávná, bez dalšího (vysvětlování) uposlechnout.

Nezákonné neumožnění nahlédnout do interní databáze policie ČR k prokázání údajů o technické způsobilosti vozidla žalobce

63. Ve třetím zásahovém bodě žalobce namítal, že policisté se dopustili nezákonného zásahu tím, že mu neumožnili nahlédnout do vnitřních evidencí Policie ČR, čímž mu neprokázali, že technická kontrola vozidla, které řídil, skutečně vypršela. Uvedl, že nemohl věřit slovům policistů, kteří ho v průběhu celé kontroly šikanovali. Nevylepená nálepka ohledně průkazu platně proběhlé technické kontroly na vozidle, na kterou policista odkazoval, není specifickým požadavkem na průkaz technické způsobilosti vozidla a požadavek policisty namířený na žalobce, aby prokázal technickou způsobilost žalobce označil za rozporný s § 37 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích; i za rozporný se zásadou presumpce neviny a zásadou zákazu donucování k sebeobviňování. Žalobce v této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 1849/08. Nesouhlasil ani s vysvětlením policisty, že do interních systémů Policie ČR žalobce, jakožto civilní osoba nemá právo nahlížet. Namítal, že takový postup je v rozporu s právem žalobce na přístup k jeho osobním údajům podle § 28 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Dle žalobce údaje o vozidle, které je ve vlastnictví žalobce, lze považovat za osobní údaje žalobce. Pokud nelze žalobci ukazovat celý interní systém, což žalobce ani nežádal, měly by mu být zpřístupněny informace týkající se jeho vozidla, pokud o to požádá. Žalobce rovněž namítal, že pokud policista věděl důvod zastavení vozidla, měl mu jej ihned sdělit. Místo toho prohlásil, že žalobce spáchal přestupek a rozhodl se šikanovat žalobce „silniční kontrolou“, která evidentně nebyla preventivní ani namátková. Žalobce na podporu svých tvrzení odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 6. 2024, č. j. 52 A 70/2023–95, a na usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1449/15. Pokud by i bylo tvrzení o propadlé technické kontrole pravdivé, žalobce byl přesvědčen, že policisté šikanózním způsobem prováděli kontrolu a zneužili svou pravomoc.
64. Podle § 5 písm. a) zákona o silničním provozu platí, že: „Řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.“
65. Podle § 37 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu ve znění účinném do 30. 9. 2024 platil, že: „Silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud jeho technická způsobilost nebyla schválena, jde-li o vozidlo, jehož technická způsobilost podléhá schválení, nebo nesplňuje technické požadavky na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, jde-li o vozidlo, jehož technická způsobilost nepodléhá schválení,“

Shodu s prvopisem provedla S. K.

66. Podle § 50 odst. 1 zákona o podmínkách provozu ve znění účinném do 30. 9. 2024 „*Silniční vozidlo je technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud technickou prohlídkou silničního vozidla nebyly zjištěny žádné závady nebo jen lehké závady. Byly-li technickou prohlídkou zjištěny lehké závady, provozovatel silničního vozidla je povinen je odstranit.*“
67. Podle § 50 odst. 2 zákona o podmínkách provozu ve znění účinném do 30. 9. 2024, „*Na zadní tabulku registrační značky silničního vozidla umístí stanice technické kontroly kontrolní nálepku o kontrole technické způsobilosti silničního vozidla s vyznačením měsíce a roku příští pravidelné technické prohlídky silničního vozidla.*“
68. Soud konstatuje, že ze zjištěného skutkového děje vyplynulo, že si zasahující policisté všimli, že na zadní straně tabulky registrační značky vozidla absentuje vylepená kontrolní nálepka, jenž svědčí o řádně provedené kontrole technické způsobilosti vozidla. Uvedené bylo důvodem, pro který vozidlo, které řídil žalobce, zastavili a podrobily silniční kontrole. Policisté přitom žalobci výslovně uvedené zjištění sdělili, žalobce jen stroze odpověděl, že nálepka asi upadla, nicméně neoponoval, že technická prohlídka na vozidle řádně (a kdy) proběhla, natož aby o jejím průběhu předložil policistům jakékoliv osvědčení. Taktéž řádný technický stav vozidla policistům nikterak neosvědčil (např. protokolem o technické kontrole). Naopak zasahující policisté pro jistotu vizuálně zjištěný závadný stav vozidla prověřili, náhledem do interních lustrací evidencí Policie ČR. Policisté přitom zjistili, že poslední technická kontrola na vozidle žalobce byla platná toliko do 26. 7. 2024. Ke dni zásahu, tj. 25. 8. 2024, tak žalobce používal vozidlo jeden měsíc v rozporu s § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, jelikož nesplnil povinnost řidiče tím, že k jízdě užil vozidlo, které nesplňuje technické podmínky stanovené § 37 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Žalobce tak byl v době silniční kontroly rovněž podezřelý ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jak vyplývá ze shora citovaného ustanovení § 5 písm. a) zákona o silničním provozu, bylo povinností žalobce, aby na pozemní komunikaci užil vozidlo, které splňuje technické podmínky. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že tuto zákonem stanovenou povinnost je řidič povinen prokázat předně vylepením kontrolní známky na zadní registrační značce vozidla. V případě žalobce však tato známka chyběla, což nebylo ani žalobcem sporováno. Soud konstatuje, že z žádného právního předpisu nevyplývá policistům povinnost ukazovat či jen nechat nahlédnout třetím osobám či řidičům do databáze jejich interních lustračních systémů. Naopak bylo povinností žalobce mít platnou technickou kontrolu vozidla řádně na vozidle vyznačenou formou nálepky. V případě, že by se jednalo pouze o odlepení kontrolní známky, ale technická kontrola by byla platná, nejednalo by se o přestupek. Policie ČR postupovala i následně zcela správně, když za situace, kdy její podezření o spáchání přestupku žalobcem nebylo vyvráceno, učinila Oznámení o daném přestupku žalobce Městské části Praha 13 ze dne 25. 8. 2024, č. j. KRPA-270937-3/PŘ-2024-000065-21. Soud tak nevesel na argumentaci žalobce, že policisté byli povinni jej nechat nahlédnout do interního systému a ukázat záznam či mu dokonce sami předložit důkaz o tom, že platnost technické kontroly vozidla vypršela, v žalobcem vytýkaném jednání policistům tak soud nenalezl žádné nezákonné jednání. Jak soud konstatoval výše, bylo naopak plně povinností žalobce užít k jízdě vozidla s platnou technickou kontrolou a zajistit, aby měl v souladu se zákonem řádně vylepenou kontrolní známku na registrační značce. Vzhledem k výše uvedenému je nedůvodná námitka žalobce, že došlo k porušení zásady presumpce neviny, potažmo i námitka zákazu sebeobviňování. Nepřípadný je rovněž poukaz žalobce
- Shodu s prvopisem provedla S. K.

na nález Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 1849/08 ze dne 18. 2. 2010, jež pojednává o materiálním pojetí právního státu bez konkrétního přesahu v dané věci.

69. Interní lustrační systémy Policie ČR se ovšem nerovnejí Registru silničních vozidel, na který dopadá zákon o zpracování osobních údajů. Argumentaci žalobce, že ve vnitřních evidencích Policie ČR jsou obsaženy jeho osobní údaje, a proto mu měli policisté údaj o tvrzené propadlé technické kontrole vozidla ukázat v interním systému, tak soud shledal nedůvodnou. Z žádného právního předpisu neplyne, že by Policie ČR měla povinnost umožňovat náhled do svých interních předpisů třetím osobám. Naopak to byl jen a pouze žalobce, kdo byl povinen policistům prokázat nezávadný stav jeho vozidla, tj. i skutečnost, že vozidlo prošlo řádnou technickou kontrolou a splňuje tak požadavky na bezpečný provoz na pozemních komunikacích. Soud opakuje, že žalobce, jakožto účastník dopravního provozu je povinen dodržovat a zachovávat veškeré platné právní předpisy, za což nese plnou odpovědnost jen on sám, rozhodně nelze v žádném případě vejít na obranu žalobce vystavěnou na úplném zproštění se všech svých povinností a jejich přenesení na Policii ČR.
70. Se žalobcem lze souhlasit pouze ohledně dílčího tvrzení, že pokud policisté měli podezření, že technická kontrola vozidla vypršela (žalobce neměl řádně vylepenou kontrolní známku), měli žalobci sdělit toto podezření ihned či v krátké časové souvislosti po zastavení vozidla žalobce. Soud se nicméně neztotožnil s námitkou žalobce, že by policisté tím, že na danou vadu poukázali později (po ztotožnění žalobce) zneužili svou pravomoc. Jak soud již konstatoval k prvnímu zásahovému bodu, policisté měli oprávnění na základě zákona o silničním provozu provést silniční kontrolu bez jakéhokoliv konkrétního důvodu. Pro úplnost soud konstatuje, že ani žalobcem odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 6. 2024, č. j. 52 A 70/2023–95, jehož právní věta zní: „*Rozsah poučovací a informační povinnosti Policie České republiky [zde v souvislosti s výzvou podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích] závisí vždy na konkrétních okolnostech.*“ a usnesení Ústavního soudu pod sp. zn. II. ÚS 1449/15, kterým Ústavní soud zamítl ústavní stížnost stěžovatele proti výše citovanému rozsudku NSS ze dne 11. 3. 2015, č. j. 6 As 276/2014-61, nikterak nepodporují závěry žalobce ohledně šikany ze strany policistů a provedení bezdůvodné silniční kontroly. Soud poznamenává, že žalobce odkázal na velký počet nálezů Ústavního soudu a rozsudků NSS či krajských soudů, aniž by konkrétně specifikoval, které konkrétní závěry z odkazované judikatury podporují jeho tvrzení.
71. Ke třetímu zásahovému bodu tedy soud shrnuje, že ani v jednání policistů spočívajícím v neposkytnutí údaje o neplatné technické kontrole vozidla žalobce z interních systémů Policie ČR, neshledal žádný projev šikany žalobce. Jednání policistů nevybočilo ze zákonem stanovených mantinelů, ani nepřekročilo pravomoc policie kontrolovat, zda má vozidlo platnou technickou kontrolu. V jednání policistů tak soud neshledal žádný nezákonný zásah.

Nezákonná Potvrzení o provedeném úkonu

72. Ve čtvrtém zásahovém bodě žalobce namítal, že policisté mu řádně nevystavili Potvrzení o provedeném úkonu. Žalobce namítal, že tato Potvrzení neobsahovala podpisy policistů, právní důvody provedení úkonů a konkrétní ustanovení zákona. Uvedl, že dle § 109 odst. 2 zákona o Policii ČR, je policista povinen bezodkladně vyhotovit potvrzení o provedeném úkonu. Pokud toto potvrzení obsahuje nedostatky, měl by je policista napravit, nikoliv pouze uvést čas a ukončit jednání. S vyjádřením žalovaného, že potvrzení

Shodu s prvopisem provedla S. K.

o provedeném úkonu nemusí obsahovat paragrafové znění předpisů, žalobce nesouhlasil. Uvedl, že paragrafové znění je základní součástí funkčnosti Policie ČR a pokud policista provádí úkony bez uvedení paragrafového znění, neumožňuje žalobci seznámit se ani s postupem policistů, ani se zákonností policejního zákroku. Žalobce rovněž namítal, že policisté odjeli z místa zásahu, přestože je žalobce žádal o opravu vad potvrzení. Následně musel žalobce 45 minut čekat a volat na linku tísňového volání 158, aby se spojil s policisty. Takové jednání žalobce považoval za projev špatného zacházení policistů s občany. Potvrdil, že Potvrzení o provedení úkonu mu nakonec byla zaslána do datové schránky s celkovým zpožděním o 4 dny, což je v rozporu s § 109 odst. 2 zákona o Policii, jelikož se nejednalo o bezodkladné vyhotovení.

73. K argumentaci žalobce, že Potvrzení o provedeném úkonu musí obsahovat uvedení právního důvodu provedení úkonu a konkrétních ustanovení zákona (paragrafového znění), konstatuje soud, že se ztotožnil s právním názorem žalovaného. Policista má povinnost vyhotovení jednak úředního záznamu (§ 109 odst. 1 zákona o Policii) a dále potvrzení o provedeném úkonu (§ 109 odst. 2 zákona o Policii: „*Policista na žádost osoby vystaví bez zbytečného odkladu písemné potvrzení o provedeném úkonu. Tuto povinnost nemá, dokud její splnění neumožňují okolnosti úkonu.*“) splnit bez zbytečného odkladu, ale zároveň mu mohou v tomto zabránit okolnosti úkonu. Zákonem není předepsána přesně určená forma, v jaké by mělo potvrzení být zpracováno, a není ani konkrétně stanoven rozsah potvrzení o provedeném úkonu. Naopak, z jazykového znění citovaného ustanovení je patrné, že u úředního záznamu je stanoveno, že musí obsahovat *uvedení času, důvodu, průběhu a okolností úkonu*, zatímco u potvrzení o provedeném úkonu takový požadavek stanoven není. Je tedy zřejmé, že zákon neklade na potvrzení o provedeném úkonu tak vysoké požadavky, které jsou stanoveny pro úřední záznam, jenž je upraven v předchozím odstavci. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že účelem potvrzení je deklarovat ve formě stručného resumé, že určitý (označený) úkon proběhl. Rozhodně není jeho účelem podrobný a detailní popis úkonů, včetně uvedení právního důvodu a paragrafových znění, jak požadoval žalobce.
74. Soud nicméně dává žalobci za pravdu, že Potvrzení o provedeném úkonu, jež mu byla bezprostředně po ukončení silniční kontroly předána, měla obsahovat vlastnoruční podpisy policistů, kteří jej vyhotovili. Ostatně toto pochybení (absenci podpisů) uznali i sami policisté, když připustili, že se z jejich strany jednalo o administrativní pochybení, a že na podpisy zapomněli. Toto pochybení však bylo napraveno. Ze svědeckých výslechů policistů, z úředního záznamu Policie ČR ze dne 25. 8. 2024, č. j. KRPA-270937-4/PŘ-2024-00065-21, z Potvrzení o provedení úkonu ze dne 25. 8. 2024 (jak bez, tak s vlastnoručními podpisy policistů), z podání Policie ČR ze dne 28. 8. 2024, ze dne 3. 9. 2024, ze zprávy žalobce, ze stanoviska služebně nadřízeného funkcionáře ze dne 11. 9. 2024, z vyjádření pprap. K. ze dne 17. 9. 2024, z vyjádření pprap. K. ze dne 17. 9. 2024 a ze zvukových nahrávek na tísňovou linku, vyplynulo, že policisté se s žalobcem po ukončení silniční kontroly spojili a domluvili se, že žalobci budou zaslána bezvadná (tj. opatřená vlastnoručními podpisy) Potvrzení o provedeném úkonu do datové schránky s elektronickým podpisem. Policisté žalobce upozornili, že mu budou Potvrzení o provedených úkonech zaslána v následujícím týdnu. Soud v této souvislosti opětovně odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-35, v němž NSS konstatoval, že pokud do právní sféry žalobce bylo zasaženo v tak nepatrné intenzitě, nelze vůbec hovořit o zásahu do jeho veřejných subjektivních práv (viz odstavec 49. rozsudku). Konkrétní okolnosti případu posuzovaného NSS se sice liší od nyní posuzovaného Shodu s prvopisem provedla S. K.

zásahového děje, nicméně co se týče obecně formulovaných úvah o nezákonnosti spočívající v určení časového okamžiku „bezodkladnosti“, tyto lze aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Soud má za to, že dílčím zásahovým jednáním spočívajícím ve vydání Potvrzení o provedeném úkonu bez podpisu, a jejich následném zaslání s konkrétními podpisy zasahujících policistů do datové schránky žalobce s několika denním zpožděním, došlo k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce v tak nepatrné míře, že nelze vůbec hovořit o zásahu. Těmito Potvrzeními o provedeném úkonu byl pouze ve stručnosti osvědčen průběh silniční kontroly, absence vlastnoručních podpisů policistů sama o sobě na jejich obsahu nemohla ničeho změnit tak, jako doručení jejich podepsané verze s několikadenním zpožděním. NSS v citovaném rozsudku rovněž uvedl: *„Žalovaný se sice zpozdil s vrácením zadržované částky, ale tento „zásah“ do stěžovatelovy právní sféry ze všech výše uvedených důvodů nedosáhl intenzity, která by umožňovala označit jej za „nezákonný zásah“. Pokud stěžovatel takovou žalobu přesto podal, nelze v tom spatřovat snahu o skutečnou ochranu stěžovatelových veřejných subjektivních práv, neboť ta vskutku dotčena nebyla, ale spíše snahu stěžovatele či jeho zástupce o souzení bez skutečné příčiny. Je v pořádku, že takovou snahu městský soud svým rozsudkem nenaplnil, a jinak nemůže postupovat ani Nejvyšší správní soud.“* Soud uzavírá, že k nezákonnému zásahu nedošlo ani jednáním policistů namítaným žalobcem ve čtvrtém zásahovém bodě, neboť do žalobcovy právní sféry bylo zasazeno v tak nepatrné míře, že se nemůže jednat o zkrácení práv žalobce, a tedy ani o nezákonný zásah.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

75. Lze tak uzavřít, že žaloba je nedůvodná, jelikož soud nezákonný zásah v žalobcem tvrzených jednáních neshledal, žalobu proto ve výroku pod bodem I. pro nedůvodnost podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
76. O náhradě nákladů řízení ve výroku pod bodem II. a II. soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. ledna 2026

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla S. K.